

Uoči premijere baleta 'Metropolis' u HNK Zagreb, 3. studenog, akademski kipar Miljenko

DOBROŠIĆ/STANIĆ

Arsen Dedić, Bobi Marotti, pa i robot za 'Metropolis', prošli su kroz moje ruke

Kad sam bio student, radio sam nacrt za svoj budući atelje i zamišljao kako će jedna stijena biti sva u staklu od poda do krova, da ću imati tu i galeriju, ali evo me u ovoj mojoj sobici, u kojoj radim već više od 30 godina, kaže

Razgovarala:
PAULA BOBANOVIC

Iako je akademski kipar koji je dosad dobio tri nagrade Hrvatskoga glumišta za scenografiju u raznim kazališnim predstavama, Miljenko Sekulić svoj radni prostor radije zove radionicom, a ne ateljeom. Na pitanja o svojem radu odgovara kratkim rečenicama ili čak jednom riječju, ali se rado raspriča kad se prisjeti brojnih anegdota koje je doživio radeći svoj posao. Ne zna napamet ni godine kad je dobio nagrade, a tek usput će reći da je dobio još i Marula, i onu za trajni doprinos kazališnoj umjetnosti, i još neke... Dočekao nas je u radnom odijelu iako smo najavili fotografiranje. Pojavio se u vrtu, u dugačkoj plavoj pregači s koje je otpuhivao kuglice stiropora koje su se u radnom zanosu rasule po podu omanje postorije, u kojoj provodi najviše vremena.

Nastavak na sljedećoj stranici

Sekulić otvorio nam je vrata svog ateljea i progovorio o dugogodišnjoj karijeri

'Pa tko bi to? Pa ne znam više ni gdje su svi ti moji radovi. Nemam više ni fotografija jer

Danas 59-godišnji scenograf rođen je u Novoj Gradiški i, da nije postao kipar, kaže, završio bi šumarstvo i uživao u prirodi

"Kad sam bio student, radio sam nacrt za svoj budući atelje sa svojim profesorom s Akademije i zamišljao kako će jedna stijena biti sva u staklu od poda do krova, da ću imati tu i galeriju, ali evo me u ovoj mojoj sobici, u kojoj radim već više od 30 godina", smije se Sekulić dok otvara vrata svog radnog dijela kuće, na brežuljku ponad bolnice u Dubravi.

"Nekad je tu bilo prekrasno, bila je šuma i kukuruzi, ali se kasnije nagradilo. Zato sam kupio nedavno ranč kraj Vrbovca, ali toliko radim da nemam vremena tamo ni otići", govori pokazujući s čežnjom fotografije u mobitelu.

Danas 59-godišnji scenograf rođen je u Novoj Gradiški i, da nije postao kipar, kako kaže, završio bi šumarstvo i uživao u prirodi.

"**Divno je bilo** djetinjstvo jer smo isto imali kuću na brežuljku iznad grada, s kojeg se vidjelo sve do Kozare i do Bosne. Odmalena sam vječno nešto prtljao s glinom i modelirao, pa kad sam došao u Zagreb, upisao sam srednju školu za primijenjenu umjetnost, odjel obrade metala. Uživao sam. Školovanje je tada trajalo pet godina i stvarno sam mnogo toga naučio. Imali smo svu potrebnu opremu, nastava je bila i ujutro i popodne, tako da sam stalno visio u školi. Bili smo toliko dobri da smo dobivali i narudžbe za razne poslove, pa bi i škola zaradila. Sjećam se da smo radili za tadašnju Mediku značke, a dobivali smo i ozbiljnije narudžbe", govori Sekulić. Na pitanje koje su to ozbiljnije narudžbe bile prisjeća se:

"Pa jednom smo radili rektorski lanac za osječko sveučilište, a radio sam i ogrlicu za Jovanku. Pa da, Titovu Jovanku, nego koju? Grad Sisak je naručio dar za Jovanku i bome sam radio, naravno pod budnim okom našeg profesora. Zlatna ogrlica s koraljima. A onda sam tu ogrlicu nosio časnim sestrama u crkvu u Fran-

Prvakinja baleta HNK Zagreb Iva Vitić Gameiro tijekom izrade kostima za 'Metropolis'

Gabi Novak na otkrivanju biste Arseno Dedića koja krase Histrionski dom

kopansku jer su one vezle kutiju u koju je ogrlica bila zapakirana. Pa što je tu čudno? Morale su i one malo zaraditi.", kaže Miljenko, čiji sin danas također pohađa istu školu.

Nakon što je stekao zvanje tehničara za likovnu i tehničku obradu metala, upisao je Akademiju likovnih umjetnosti, smjer kiparstvo. Tijekom studija djelovao je u grupi ZZOT, u kojoj su bili njegovi kolege s Akademije, Helena Klakočar, koja je svjetsku slavu zaradila crtajući stripove, zatim pokojni slikarica Mirjana Vukadin i Željko Zorica Šiš. Sekulić je bio odličan poznavatelj tehnoloških procesa, počeo je raditi kao scenski kipar, no vrlo brzo njegove su ideje i način izvedbe zauzimale sve više mjesta u scenografijama, pa se

mi ih nisu vratili. Nemam ja vremena za samostalnu izložbu! Treba to pripremiti'

neke predstave, pored ostalog, pamte i po njegovu radu.

Ipak, kao i u životu, tako se i na sceni trudi da njegov rad bude neprimjetan. Sredinom 80-ih prvi je put imao izložbu u Studentskom centru, a likovni kritičari su već tad u izloženim radovima prepoznali njegovu, možda i nesvjesnu, težnju za scenom i kazalištem. Tako se preko danas pokojnog Željka Zorice Šiša, povezao i s glumcima iz kulturnog Kugla glumišta – Zlatkom Burićem Kićom - danas slavnim u Danskoj, Damiirom Bartolom Indošem, Dunjom Koproščec, Zoranom Šilovićem Šilom,...

"Sjećam se da sam u to vrijeme za Indoša napravio neku scenografiju za predstavu u &td-u. A Šiš je bio uvijek marljiv i ambiciozan, pa je pokrenuo i Kačinsky truppu u kojoj je bila i Sonja Savić i Vladica Milosavljević. Uglavnom, tada sam tek diplomirao na Akademiji i Kugla me prva angažirala. Putovali smo u Beograd jer smo tamo često radili predstave. Obično spavali kod Sonje koja je obožavala Kuglu. Otac joj je bio inženjer, majka sutkinja, to je bio veliki građanski stan u elitnom kvartu i tamo smo bili uvijek dobrodošli. Imali su kućnu pomoćnicu, pa bi ujutro uvijek dobili najprije slatko i kavu, a onda i doručak. U njezinom stanu su se stalno motali glumci. A sjećam se da su jedan dan banuli i Zoran Tadić i Rade Šerbedžija da Sonju nagovore da zaigra u Tadićeve filmu 'Oslobađanje'. Sonja je bila fantastična osoba i u to vrijeme je već igrala velike uloge."

U Beogradu je Sekulića prvi put angažirao i Paolo Magelli. Radio je po Brechtu "Dobri čovjek iz Sečuana" i kasnio je s predstavom i probama. Scenografkinja je bila Marina Čuturilo, pa je došao pomoći: "Paolo me profesionalizirao, jer sam tada prvi put bio plaćen za svoj rad. Otvorio mi je vrata kazališta i uskoro me opet angažirao na sljedećoj predstavi. Od tada, mislim da nema kazališta ni glumačke skupine u Hrvatskoj za koju nisam radio", kaže Sekulić. I ovih dana narudžbe mu stižu sa svih strana.

"Evo, sad sam dovršio kostim za robota Mariju u baletu 'Metropolis' za zagrebački HNK. Braća Jiri i Otto Bubenček autori su koreografije, režije, scenografije i dramaturgije za baletnu adaptaciju istoimenog ZF romana njemačke spisateljice Thee von Harbou", govori dok iz kreativnog nereda vadi bijeli oklop kakav će u subotu 3. studenog, prvi put na sebe odjenuti balerina Iva Vitić Gameiro.

"To je jedna od verzija kostima, ali ovaj koji je u predstavi je još bolji. Zadovoljan sam i izgledom i izborom materijala. Sve je u tom kostimu – ima i poliestera i kaširanog natron papira, i termoobrade

Jedan od dražih radova mu je Homerova glava za predstavu 'Odisej' teatra Ulysses

plastike, jer mora biti lagano, a izdržljivo", tumači svoj umjetnički rad na koji je utrošio posljednjih mjesec dana.

"Imam zapisano, 20. 9. je kod mene bila Iva pa sam joj uzeo odljev torza. Tijelo se namaže kremom i onda sam na nju nabacao gips da se ne lijepi za kožu. Od toga sam dobio pozitiv, a onda napravio gumenu odljev, da bi iz njega mogao modelirati. Što je bilo najteže? Donijeti vreću gipsa!"

I danas, kao akademski kipar, rado se prihvati stolarije, limarskih i ostalih modelarskih poslova jer - sve ga to podjednako raduje. No kazalište ga nije odvojilo od kiparstva. Kako kaže, za kazališne potrebe godišnje napravi i po desetak skulptura. Prošle godine za Histrionski dom napravio je bistu Arsena Dedića. Ovih dana na radnom stolu upravo mu leži gumena glava glumca Marinka Prge. Napravio ju je prema nekoliko Prginih fotografija koje vise na zidu. A sa stropa visi veliko Prgino "tijelo" od stiropora. "Sve sam modelirao prema njegovim mjerama jer u predstavi 'Ludak i opatica'

u varaždinskom HNK, on u zadnjoj sceni mora visjeti. Zato je tu i glava. Napravio sam na stotine kiparskih portreta glumaca. Evo, tu su i odljevi Gorana Grgića, pa Miodraga Krivokapića... Radio sam i za Histrionski dom Bobija Marottija. I to dvije biste – jednu prema fotografijama iz mladih i drugu iz starijih dana. Imao sam užasan problem. Stalno me podsjećao na Branka Gavellu. Radio sam jednu glavu, pa onda drugu, pa se vraćao prvoj, pa opet drugoj. I na kraju kažem Vitezu: 'Čuj, Zlatko, ne znam zašto, ali Bobi mi stalno vuče na Gavellu.' Nasmijao se: 'Pa jel ti znaš da smo ga mi stalno zafrkavali da je on Gavellin fačuk?'.

U Mariboru u Pokrajinskome muzeju Sekulić je dobio i svoju sobu s kostimima iz predstava u tamošnjem kazalištu, a prisjetio se i kako mu je jedan od dražih radova 5-metarska Homerova glava za predstavu "Odisej" teatra Ulysses na Brijunima.

"Radili smo je moja kćer Ana, koja je završila produkt dizajn na Arhitekturi, i ja, i to baš na ranču u Vrbovcu. Morala su je voziti dva kamiona jer je bila sastavljena od tri dijela. Ali je bila doista efektna." Na pitanje zašto ne napravi jednom samostalnu izložbu, odmahuje rukom: "Pa tko bi to? Pa ne znam više ni gdje su svi ti moji radovi. Nemam više ni fotografija jer mi ih nisu vratili. Nemam ja za to vremena! Treba to pripremiti. A ja sam stalno tu i radim. Sjećam se jednom kad mi je tu došao Kristijan Ugrina sa svojim sinom, koji je tad imao 5-6 godina. Malac je stao i samo gledao sve te moje police prekrcane alatom, priborom, materijalima i na kraju rekao: 'Ti tu imaš baš sve što čovjeku treba!' Bio je u pravu!"